

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou ve věci žalobce: žalobce: **J. B.**, zast. Mgr. Petrem Mimochodkem, advokátem se sídlem Mánesova 10, 120 00 Praha 2, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem tř. Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 7. 2016, č. j. KUZL-20590/2015, sp. zn. KUSP-20590/2016/DOP/Mu,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

Žalobce se včasné podanou žalobou, doručenou Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“ či „zdejší soud“), domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný změnil rozhodnutí Městského úřadu Vizovice, Odboru přestupkového a správního (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 29. 1. 2016 (v souladném znění rozhodnutí ze dne 16. 2. 2016), č. j. MUVIZ 1956/2016, sp. zn. D-328/16190/15-OPS/KK (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), když vložil do právní

věty výroku rozhodnutí zavinění z nedbalosti. Ostatní text výroku prvostupňového rozhodnutí poté ponechal nezměněn, ve zbytku odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. b) č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „silniční zákon“), kterého se dopustil tím, že dne 17. 8. 2015 ve 14:10 hod. na pozemní komunikaci č. ve, části, ve směru jízdy na, řídil motorové vozidlo tov. zn., r. z., v takové době po požití alkoholického nápoje, po kterou byl ještě pod jejím vlivem, neboť rozbořem krve v akreditované laboratoři Ústavu soudního lékařství Fakultní nemocnice u sv. Anny v Brně mu byla zjištěna hodnota 0,36 g/kg alkoholu v krvi, tedy v provozu na pozemní komunikaci v rozporu s ustanovením § 5 odst. 2 písm. b) silničního zákona řídil vozidlo bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo v takové době po požití alkoholického nápoje, po kterou byl ještě pod vlivem.

Za spáchání přestupku byla žalobci podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) a c) a ustanovení § 14 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) a v souladu s ustanovením § 125c odst. 5 silničního zákona uložena sankce ve formě pokuty ve výši 6.000 Kč a sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 8 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí, přičemž správní orgán do doby zákazu činnosti započel podle ustanovení § 118c odst. 3 silničního zákona dobu od zadržení řidičského průkazu do data nabytí právní moci rozhodnutí. Současně byla žalobci podle ustanovení § 79 odst. 1 zákona o přestupcích a vyhlášky č. 231/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

II. Obsah žaloby

V žalobě ze dne 29. 9. 2016, doručené krajskému soudu téhož dne, brojil žalobce proti rozhodnutí žalovaného jako správního orgánu druhého stupně, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto.

Žalobce nejprve stručně shrnul dosavadní relevantní procesní kroky učiněné ve správním řízení, přičemž dále své žalobní body uplatnil následovně.

Za předmět žaloby žalobce označil nezákonný postup žalovaného v předmětné věci, který spatřoval v existenci dvou rozhodnutí o vině a trestu v jedné věci, což zcela popírá zásadu ne bis in idem. Ve věci žalobce totiž byla správní orgánem I. stupně vydána dvě sice obsahově shodná rozhodnutí, avšak každé s jiným datem vydání, a to 29. 1. 2016 a 16. 2. 2016. Žalovaný na místo zrušení tohoto rozhodnutí, prvostupňové rozhodnutí potvrdil, když uvedl, že postup správního orgánu I. stupně byl sice nezákonný a neakceptovatelný, nicméně na meritum věci to nemělo vliv. Žalobce však měl za to, že postup žalovaného nemůže obstát, neboť datum vyhotovení rozhodnutí je jednou z obligatorních náležitostí ve smyslu ustanovení § 69 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), přičemž slouží primárně k tomu, aby se jednotlivá rozhodnutí od sebe odlišila. V tomto kontextu je poté zarážející, že žalovaný při

navracení spisového materiálu zpět správnímu orgánu I. stupně tomuto vytýkal, že je nepřípustné, aby docházelo k jakýmkoliv změnám ve stejnopisu rozhodnutí. Bylo tedy povinností žalovaného, aby předmětná rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 29. 1. 2016 a 16. 2. 2016 zrušil, jelikož se jedná o dvě vykonatelná, na sobě nezávislá rozhodnutí a o situaci dvojího trestání za jednu věc.

Další námitkou žalobce směřoval do oblasti právní moci napadeného rozhodnutí. Žalovaný napadené rozhodnutí zaslal výlučně „zástupci“ žalobce, Mgr. V., který si měl toto rozhodnutí převzít dne 28. 7. 2016, a proto žalovaný tímto dnem vyznačil nabytí právní moci rozhodnutí. Tento postup považoval žalobce za nezákonný, a to z několika důvodů. Žalobce měl za to, že nezbytnou podmínkou pro vyznačení právní moci rozhodnutí je doručení listiny adresátovi. Žalovaný přitom vycházel z mylného předpokladu, že žalobce je v řízení zastoupen Mgr. V., což vyhodnotil z listiny označené jako plná moc ze dne 8. 4. 2016, kde jsou uvedeni jako zmocnitel žalobce a jako zmocněnec Mgr. V. Žalobce je poté ve smyslu ustanovení § 33 odst. 1 správního řádu oprávněn zvolit si svého zmocněnce, což se osvědčuje předložením písemné plné moci. Předmětná plná moc však nebyla ze strany zmocněnce signována, přičemž tuto skutečnost plně podporuje i přípis ze dne 3. 8. 2016 adresovaný žalovanému ze strany Mgr. V. a, dle kterého tento nikdy nepřijal zmocnění jednat v daném řízení za žalobce. Institut zastoupení je bilaterálním právním úkonem, což je vůči třetím subjektům prokazováno mj. podpisem zmocněnce a zmocnitele na plné moci. Vzhledem k tomu, že z plné moci nevyplývá, že tento konsenzus ze strany zmocněnce nebyl dán, a o existenci plné moci ve správním spise nevěděl, bylo povinností správního orgánu vystupovat vůči žalobci, jakoby nikdy zastoupen nebyl, případně vyzvat žalobce k předložení platné plné moci.

Žalobce dále poukázal na to, že odvolání včetně jeho odůvodnění vlastnoručně podepsal a zaslal skrze Českou poštu, s.p., což osvědčil svým podpisem na podaném odvolání. Za těchto okolností nemohl správní orgán dospět k závěru, že žalobce byl v řízení zastoupen zmocněncem. Na podporu těchto tvrzení žalobce odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu, č. j. 29 Cdo 2352/2000-36, ve kterém tento dospěl k závěru, že v případě, pokud žalobce učiní úkon vůči žalovanému, který vlastnoručně signuje a ve spise není doložena řádná plná moc, musí se na daný úkon hledět, jakoby jej učinil sám a nezakládá to jakékoliv účinky zastoupení.

Napadené rozhodnutí bylo nadto rozhodnutím ve věci samé, a proto mělo být žalobci doručeno do vlastních rukou podle ustanovení § 72 odst. 1 správního řádu. Písemnost adresovanou do vlastních rukou je přitom nutno doručit přímo účastníkovi řízení, případně zmocněnci, avšak pouze za situace, kdy z plné moci vyplývá, že žalobce plnou moc udělil a zmocněnec ji přijal, k čemuž žalobce odkázal na ustanovení § 20 odst. 2 správního řádu. V opačném případě by dle žalobce nastala situace, že by takto jednostranně mohl být zmocněncem např. Prezident ČR, aniž by o takovém úkonu vůbec věděl. Zákon k řádnému oznámení rozhodnutí prostřednictvím zástupce vyžaduje splnění podmínky doložení řádné plné moci. Pokud jsou pochybnosti o tom, zda zmocněnec zmocnění přijal, nebo zda zmocnitel zmocněnci plnou moc udělil, je výlučně na správním orgánu, aby tyto nesrovnalosti výzvou dle správního řádu odstranil. Taková situace však v případě žalobce nenastala, a doručení rozhodnutí proto nemohlo být vůči němu účinné.

Na základě všeho výše uvedeného proto žalobce závěrem navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 3. 1. 2017, doručeném zdejšímu soudu dne 9. 1. 2017, předně nepovažoval žalobní námitky za relevantní a měl za to, že v řešeném případě není dán žádný důvod pro zrušení napadeného či prvostupňového rozhodnutí.

K jednotlivým žalobním námitkám se poté vyjádřil následovně.

Pokud se týká námitky doručování napadeného rozhodnutí zmocněnci žalobce, žalovaný konstatoval, že doplněné odvolání žalobce obsahovalo plnou moc ze dne 8. 4. 2016 udělenou žalobcem zmocněnci Mgr. V. Zmocnitel zmocnil zmocněnce pro zastupování ve věci vedené u správního orgánu prvního stupně, a to pro zastupování ve věci v plném rozsahu ve všech stupních řízení, včetně řízení před správním soudem a doručování písemností. Plná moc byla podepsána zmocnitelem (žalobcem) a naplňovala požadavky plné moci ve smyslu ustanovení § 33 a § 34 správního řádu ve světle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2014, č. j. 4 As 171/2014-27, či ze dne 31. 8. 2015, č. j. 4 As 142/2015-28. Identické argumenty popsané žalobcem přitom řešil rovněž Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 18. 8. 2016, sp. zn. 4 As 111/2016, ve znění rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 20. 4. 2016, č. j. 52 A 70/2015-49, dle kterých správní řád nespojuje žádný právní následek s předložením plné moci, která neobsahuje podpis zmocněnce svědčící o akceptaci plné moci a správní orgán není povinen pátrat po tom, zda toto zmocnění bylo zmocněncem akceptováno a v jaké formě. Žalovaný tedy konstatoval, že plná moc byla řádná a bylo s ní možné spojit příslušné účinky. Plná moc byla správnímu orgánu doručena v originální listinné podobě poštovní zásilkou, se kterou jsou spojeny právní účinky dle ustanovení § 37 odst. 4 správního řádu. Žalobce nenamítá, že by listinu obsahující zmocnění nevyhotovil, nepodepsal, nebo že by její obsah z hlediska rozsahu zmocnění nekorespondoval s projevem jeho vůle v okamžiku, kdy jej činil. Správní řád ani judikatura přitom nevyžadují, aby na plné moci byl kromě podpisu zmocnitele také podpis zmocněnce akceptující přijetí plné moci. Žalovaný tedy nadále považoval plnou moc za bezvadnou bez deficitů, které by bylo třeba zmocnitelem po výzvě odstranit. Jiná by byla jistě situace, kdyby byla dodána plná moc zcela bez podpisu.

Dle žalovaného není rozhodující ani tvrzení, že doplněné odvolání spolu s plnou mocí měl podepsat osobně žalobce. Osobní podpis žalobce na doplněném odvolání nevylučuje projev vůle v obsahu plné moci. Jestliže žalobce zpochybňuje zastoupení zmocněncem, pak je to zjevně v rozporu s tím, co se fakticky podává ze spisu. Tedy že jménem zmocněnce bylo na základě plné moci sepsáno doplněné odvolání a též jeho jménem bylo odesláno žalovanému správnímu orgánu. Žalobce sám zpochybňuje úkony, které jinak v řízení jeho zmocněnec učinil. Žalobce nikterak objektivně nevysvětlil, proč připojil k doplněnému odvolání plnou moc a celý proces doplnění odvolání neučinil sám, ale doplněné odvolání zastřešil osobou zmocněnce. Proto taktéž žalovaný nepřihlížel k písemnému vyjádření Mgr. V. a, kterým tento sdělil, že nikdy nepřijal od žalobce zmocnění. Žalovaný proto považuje tvrzení žalobce za

ryze účelové a obstrukční skutečnosti a napadené rozhodnutí tak má za řádně doručené. Žalovaný přitom zdůraznil, že zmocněnec je podepsán rovněž jako osoba vyřizující vyjádření se žalobce k podkladům rozhodnutí v zastoupení právního zástupce Mgr. Mimochodka, který mj. podal návrh na zahájení přezkumného řízení. Doplněné odvolání tak nepodala osoba správnímu orgánu v řízení neznámá.

Odkaz žalobce na ustanovení § 20 odst. 2 správního řádu poté žalobce považoval za nepřipadný, neboť toto upravuje institut zmocněnce pro doručování. Tento poté žalobce mylně zaměňuje se zmocněním pro zastupování ve správním řízení podle ustanovení § 33 a § 34 odst. 2 správního řádu. V případě žalobce nešlo o situaci pro doručování předvídanou v ustanovení § 20 odst. 2 správního řádu, neboť žalobce předložil v odvolacím řízení plnou moc pro zastupování v řízení dle ustanovení § 33 a § 34 správního řádu.

K námitce dvou obsahově shodných rozhodnutí s odlišným datem vydání žalovaný uvedl, že se tato překrývá s odvolací námitkou, se kterou se žalovaný vypořádal v napadeném rozhodnutí, pročez na toto odkázal. Žalovaný pouze doplnil, že rozhodnutí ze dne 29. 1. 2016 a ze dne 16. 2. 2016 se v záhlaví kromě rozdílného data vyhotovení v ničem neliší. Spisová značka, číslo jednací i určení oprávněné osoby zůstaly zachovány. Rozhodnutí ze dne 16. 2. 2016 v identickém znění rozhodnutí ze dne 29. 1. 2016 nezměnilo svůj obsah, výrok ani odůvodnění a nezaložilo nová práva ani povinnosti. Na datu vyhotovení rozhodnutí nebyla odvislá právní moc rozhodnutí, která je odvozována ode dne doručení. To i v případě, že by v pořadí na druhém vypraveném rozhodnutí zůstalo původní datum 29. 1. 2016, nastalo dne 27. 2. 2016, kdy bylo rozhodnutí doručeno do datové schránky žalobce a bylo proti němu podáno odvolání. Žalobci byl do karty řidiče zaveden jeden záznam přestupku ze dne 17. 8. 2015 identifikovaný číslem jednacího rozhodnutí, které je na obou rozhodnutích totožné, a žalobce zaplatil jednu pokutu, což žalovaný prokazoval výpisem z účtu správního orgánu. V interní komunikaci při vrácení spisu žalovaný sice vytkl správnímu orgánu I. stupně nepřipustnost změn či úprav v již jednou vypraveném a odeslaném rozhodnutí, nicméně nepovažoval pochybení správního orgánu za natolik závažné a intenzivní, aby tato rozhodnutí zrušil. Analogicky poté žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2011, č. j. 7 As 23/2011-82, kde byla soudem řešena absence data vyhotovení rozhodnutí. Skutkově se dle názoru žalovaného situace v nyní řešené věci od tohoto rozsudku zásadně neliší, když jediným pochybením správního orgánu I. stupně bylo jiné datum vypravení rozhodnutí.

S ohledem na výše uvedené proto žalovaný navrhl, aby krajský soud podanou žalobu zamítl.

IV. Obsah repliky žalobce

Žalobce ve své replice k vyjádření žalovaného ze dne 13. 2. 2017 předně uvedl, že závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu, sp. zn. 7 As 23/2011-82, nejsou na nyní řešenou věc přílehlavé a nelze je tudíž nikterak aplikovat. Žalobce podotknul, že je rozdíl, pokud správní orgán neuvede ve svém rozhodnutí žádné datum vydání a vyhotovení, neboť se stále jedná pouze o jedinečné originální rozhodnutí, oproti situaci, kdy objektivně existují

nikoliv duplicitní, nýbrž dvě různá rozhodnutí, která se právě odlišují datem vydání a vyhotovení. Primárním smyslem ustanovení § 69 odst. 1 správního řádu je odlišení jednotlivých rozhodnutí takovým způsobem, aby nemohlo dojít k jejich záměně. Proto je datum vyhotovení jedním z obligatorních náležitostí každého rozhodnutí. Pokud zde existují dvě (byť i obsahově téměř shodná) rozhodnutí, která mají odlišná data vydání a vyhotovení, jedná se o dvě rozhodnutí zakládající pokaždé samostatné účinky. V nyní řešené věci se nadto jednalo o posouzení deliktního jednání, což zvyšuje nároky na bezchybný a procesně správný postup správního orgánu, neboť se jedná o obdobu řízení s nižší společenskou škodlivostí. V tomto ohledu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2008, č. j. 1 As 27/2008-67, a ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115. Dle žalobce si lze tedy stěží představit, že by byla akceptována dvě téměř identická rozhodnutí v trestní věci, která by však měla odlišná data vydání a vyhotovení. Takový nezákonný stav by dosahoval intenzity porušení práva na spravedlivý proces, neboť by se jednalo o dvojí trestání. Není myslitelné, aby rozhodnutí, které bylo vydáno již dne 29. 1. 2016, bylo vydáno znovu dne 16. 2. 2016. Oporu pro daná tvrzení žalobce shledával mj. v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 9. 2007, č. j. 1 Ans 2/2008-56, ze kterého vyplývá, že takový postup je z podstaty věci vyloučen a předmětná rozhodnutí musí být zrušena pro nezákonnost.

Žalovaný dále dle názoru žalobce pochybil v tom, že předmětná rozhodnutí nejsou opatřena ve smyslu ustanovení § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu doložkou, kdy byla vypravena. Navíc se u předmětných prvostupňových rozhodnutí presumuje jejich správnost, neboť se jedná o veřejnou listinu, tudíž i z tohoto pohledu považuje žalobce obranu žalovaného za lichou.

K námitce, že žalobce hradil sankci a náklady pouze na jedno z vydaných rozhodnutí, žalobce konstatoval, že toto reálně neznamená, že sankci vyplývající z druhého rozhodnutí nebude žalovaný vymáhat. Navíc k úhradě pouze jedné sankce došlo z důvodu, že to žalobci jeho majetkové poměry nedovolovaly.

V. Shrnutí relevantních skutečností zjištěných ze správního spisu

Přestupkové řízení bylo se žalobcem zahájeno na základě oznámení přestupku správnímu orgánu I. stupně sepsaný Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie Zlínského kraje, Odborem cizinecké policie, Oddělením cizinecké policie (dále též „Policie ČR“) ze dne 3. 9. 2015, č. j. KRPZ-87920-11/PŘ-2015-150023-O. Společně s oznámením byl správnímu orgánu I. stupně postoupen policejní spis, který byl v této věci veden. Součástí oznámení o přestupku byl poté úřední záznam ze dne 17. 8. 2015, č. j. KRPZ-87920-1/PŘ-2015-150023, sepsaný Policií ČR, ve kterém je k popisu skutku uvedeno: „*Hlídka Policie České republiky (...) kontrolovala při silniční pobytové kontrole dne 17. 8. 2015 v 14:10 hodin v obci Vizovice, části zvané u autobusové zastávky ve směru na osobní motorové vozidlo, šedé barvy, RZ: (...). Po provedené kontrole a lustraci, jak vozidla, tak výše uvedeného kontrolovaného řidiče, byla u něj provedena orientační dechová zkouška přístrojem Dräger Alkotest 7510 s naměřenou hodnotou 0,30 promile alkoholu v krvi. Při tomto zjištění pan B. začal padat do mdlob a začal si vyčítat, že požil minulého dne alkohol. Uvedl, že den před jízdou, tj. 16. 8. 2015, byl asi do 00.00 hodin v restauraci, kde požil*

alkohol. Jaký druh a jaké množství nesdělil. Dále uvedl, že asi ve 12:00 hodin, jedl zeleninový salát. Vozidlo začal řídit asi ve 12:30 hodin 17. 8. 2015, kdy vyjel z Po provedené pozitivní orientační dechové zkoušce bylo provedeno odborné měření, kdy první měření bylo v 14:17:13 hodin s výsledkem 0,46 promile a druhé odborné měření bylo provedeno v 14:22:49 hodin s výsledkem 0,43 promile alkoholu v krvi. Jelikož provedené odborné měření byly v rozmezí 10 procent, další měření již nebylo prováděno. Pan J. B. s výsledkem odborného měření, s výši naměřených hodnot nesouhlasil a požádal o odběr biologického materiálu (krve). (...) Dne 17. 8. 2015 ve 14:43 hodin byl pan B. dopraven služební vozidlem Š O. do nemocnice, kde mu bylo téhož dne v 15:03 hodin proveden odběr biologického materiálu (krve). Pan B. při vyplňování žádosti o odběr biologického materiálu hlídce uvedl, že žádný alkohol před jízdou ani předchozího dne nepožil.“ Součástí oznámení o přestupku byl poté úřední záznam ze dne 17. 8. 2015, č. j. KRPZ-87920-2/PŘ-2015-150023, sepsaný Policií ČR na místě spáchání přestupku, ve kterém je nad rámec všeho výše uvedeného konstatováno, že žalobci byl na místě zadržen řidičský průkaz a že byla zjištěna pozitivní lustrace v evidenční kartě řidiče, kdy byl zjištěn trest za požití alkoholu v posledních dvou letech. Žalobce se k obsahu úředního záznamu nevyjádřil. Ve spise je dále založeno potvrzení o zadržení řidičského průkazu ze dne 17. 8. 2015, č. j. KRPZ-87920-6/PŘ-2015-150023, ke kterému se žalobce nevyjádřil. Součástí spisu je rovněž protokol o lékařském vyšetření při ovlivnění alkoholem ze dne 17. 8. 2015, č. j. KRPZ-87920-4/PŘ-2015-150023, dle kterého byl odběr proveden dne 17. 8. 2015 v 15:03 hod v Nemocnici, přičemž samotné vyšetření hladiny alkoholu č. A-2629/15 bylo provedeno dne 20. 8. 2015 v laboratoři Fakultní nemocnice u sv. Anny v Brně s výslednou hodnotou 0,36 g/kg alkoholu v krvi. Ve spisu je dále výpis z měřicího přístroje Dräger alcoholtest 7510 ze dne 17. 8. 2015, č. j. KRPZ-87920-5/PŘ-2015-150023, ze kterého vyplývá, že měření bylo provedeno přístrojem č. AREL-0055, číslo zkoušky 1507, přičemž přístroj byl zkalibrován dne 15. 5. 2015. Ze založeného výpisu je zřejmé, že při dechové zkoušce provedené dne 17. 8. 2015 v 14:17:13 hod byl výsledek zkoušky 0,46 promile, dle druhé dechové zkoušky provedené téhož dne v 14:22:49 byl výsledek zkoušky 0,43 promile.

Z obsahu předloženého správního spisu soud dále zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti žaloby.

Dne 9. 10. 2015 bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení řízení a předvolání obviněného v jeho přestupkové věci ze dne 25. 9. 2015, č. j. MUVIZ 17203/2015, sp. zn. D-328/16190/15-OPS/KK, kterým byl žalobce předvolán k ústnímu jednání na den 12. 10. 2015 v 15:00 hodin. Z tohoto se žalobce podáním ze dne 9. 10. 2015 omluvil z důvodu dlouhodobě naplánované schůzky mimo území ČR.

Ve spise je poté založen výpis z evidenční karty žalobce ze dne 29. 9. 2015, dle kterého byl k tomuto dni stav bodového hodnocení žalobce 0 bodů, přičemž měl žalobce 7 záznamů v přestupcích.

Žalobce byl dále opětovně předvolán přípisem doručeným dne 27. 10. 2015, č. j. MUVIZ 18269/2015, na den 4. 11. 2015 ve 14:00 hodin. Z tohoto se žalobce omluvil prostřednictvím přípisu bratra žalobce ze dne 3. 11. 2015, dle kterého se žalobce nebyl schopen ústního jednání zúčastnit ze zdravotních důvodů, k čemuž byla připojena rovněž zpráva o ambulantním vyšetření ze dne 2. 11. 2015. Dále byl proto žalobce předvolán

přípisem ze dne 9. 11. 2015, č. j. MUVIZ 19914/2015 k ústnímu jednání na den 30. 11. 2015 ve 14:00 hodin. K tomuto se žalobce dle protokolu o ústním jednání ze dne 30. 11. 2015, č. j. MUVIZ 21111/2015, dostavil, přičemž uplatnil námitku podjatosti proti Městskému úřadu Vizovice jako celku a dále odmítl pozitivní výsledek alkoholu v krvi.

Krajským úřadem Zlínského kraje, Odborem dopravy a silničního hospodářství, bylo poté dne 28. 12. 2015 vydáno usnesení č. j. KUZL-78984/2015, sp. zn. KUSP-78984/2015/DOP/Ti, dle něhož oprávněné úřední osoby u správního orgánu I. stupně nebyly podle ustanovení § 14 odst. 2 správního řádu vyloučeny z provádění úkonů v řízeních žalobce.

Ve spisu je dále založeno vyjádření žalobce k obvinění a podkladům pro vydání rozhodnutí ze dne 21. 1. 2016, podané advokátem Mgr. Petrem Mimochodkem. Dle textace tohoto vyjádření byl vyřizující osobou Mgr. P. V. K tomuto podání žalobce doložil rovněž plnou moc ze dne 19. 1. 2015, kterou žalobce zmocnil Mgr. Petra Mimochodka k obhajobě žalobce, a to ve všech právních věcech spojených s podáním vyjádření k obvinění, včetně žádosti o prodloužení lhůty k seznámení se spisem před vydáním rozhodnutí, a to ve věci vedené u správního orgánu I. stupně, sp. zn. D-328/16190/15-OPS/KK.

Dne 29. 1. 2016 rozhodl správní orgán I. stupně o vině a sankci žalobce způsobem, jež je specifikován výše v textu tohoto rozhodnutí. Prvostupňové rozhodnutí bylo vypraveno téhož dne do datové schránky Mgr. Mimochodka a tomuto bylo předmětné rozhodnutí ještě téhož dne doručeno. Správnímu orgánu I. stupně byla dne 16. 2. 2016 doručena písemnost ze strany Mgr. Mimochodka nazvaná jako „Odvolání proti rozhodnutí“ ze dne 15. 2. 2016, jež bylo odůvodněno tím, že prvostupňové rozhodnutí nebylo řádně doručeno, neboť plná moc udělená Mgr. Petru Mimochodkovi byla omezena pouze k určitému právnímu úkonu, kdy Mgr. Mimochodem nebyl pro daný úkon zmocněn a jeho zmocnění zaniklo již dne 21. 1. 2016. V záhlaví této písemnosti je uvedeno, že věc byla vyřizována Mgr. P. V., přičemž část podpisová zněla: „*J. B., v plné moci Mgr. Petr Mimochodek, advokát, i.s. Mgr. P. V.*“.

Správní orgán I. stupně v návaznosti na tuto písemnost odeslal dne 17. 2. 2016 obsahově zcela totožné prvostupňové rozhodnutí se shodným číslem jednacím i spisovou značkou, kdy pouze v části datace daného rozhodnutí změnil toto datum z původního 29. 1. 2016 na datum 16. 2. 2016, přímo žalobci, a to do jeho datové schránky, přičemž toto rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 27. 2. 2016.

Dne 16. 3. 2016 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno ze strany žalobce odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí.

Výzvou ze dne 24. 3. 2016, č. j. KUZL-21631/2016, sp. zn. KUSP-20590/2016/DOP/Mu, byl žalobce vyzván k doplnění odvolání dle ustanovení § 37 odst. 2 a 3 v návaznosti na ustanovení § 82 odst. 2 správního řádu.

Dne 11. 4. 2016 bylo žalovanému doručeno doplnění odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, kdy bylo v podpisové části uvedeno: „*J. B., v plné moci P. V.*“, přičemž toto bylo podepsáno žalobcem. V doplnění odvolání žalobce mj. namítal, že správní orgán I. stupně manipuloval se spisem, když úmyslně měnil údaje na vydaném rozhodnutí. Žalobce měl za to,

že pokud existují dvě obsahově téměř totožná rozhodnutí avšak s jiným datem vydání, je takový postup zmatečný a odporující ustanovení správního řádu, když není možné akceptovat situaci dvojího trestání za jednu věc. K této písemnosti byla taktéž připojena plná moc ze dne 8. 4. 2016, kdy byl jako zmocnitel uveden žalobce, jako zmocněnec Mgr. P. V. V této plné moci bylo dále uvedeno: „*Zmocnitel tímto zmocňuje zmocněnce k zastupování ve věci vedené u Městského úřadu Vizovice, sp. zn. D-328/16190/15-OPS/KK. Toto zmocnění je uděleno ve smyslu čl. 6 odst. 3 písm. c) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod za subsidiárního využití § 33 a § 34 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Tato plná moc je udělena pro zastupování ve věci v plném rozsahu, ve všech stupních řízení včetně řízení před správním soudem a doručování písemností.*“ Předložená plná moc byla signována žalobcem jakožto zmocnitelem.

Žalovaný ve věci rozhodl dne 26. 7. 2016, přičemž k výše vymezené námitce uvedl, že se správní orgán I. stupně sice dopustil nezákonného postupu, avšak tento nemohl založit nezákonnost rozhodnutí jako celku, neboť obě rozhodnutí jsou identická a obsahově si korespondují. Napadené rozhodnutí bylo zasíláno dne 27. 7. 2016 Mgr. Petru V. prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb, přičemž Mgr. P. V. si písemnost osobně převzal dne 28. 7. 2016. Toto rozhodnutí je poté předmětem soudního přezkumu.

VI. Posouzení věci krajským soudem

Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s) a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).

Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.

Zdejší soud považoval nejprve za vhodné věnovat se námitce žalobce týkající se vydání dvou obsahově shodných prvostupňových rozhodnutí s odlišným datem, což dle názoru žalobce popírá zásadu ne bis in idem.

Podle ustanovení § 69 odst. 1 správního řádu se v písemném vyhotovení rozhodnutí uvede označení "rozhodnutí" nebo jiné označení stanovené zákonem. Písemné vyhotovení rozhodnutí dále musí obsahovat označení správního orgánu, který rozhodnutí vydal, číslo jednací, datum vyhotovení, otisk úředního razítka, jméno, příjmení, funkci nebo služební číslo

a podpis oprávněné úřední osoby. Podpis oprávněné úřední osoby je na stejnopisu možno nahradit doložkou "vlastní rukou" nebo zkratkou "v. r." u příjmení oprávněné úřední osoby a doložkou "Za správnost vyhotovení:" s uvedením jména, příjmení a podpisu úřední osoby, která odpovídá za písemné vyhotovení rozhodnutí.

Žalobci lze tedy přisvědčit v tom, že datum vyhotovení rozhodnutí představuje jednu ze zákonných náležitostí rozhodnutí dle ustanovení § 69 odst. 1 správního řádu. Ohledně diferenciací náležitostí rozhodnutí došla doktrína k názoru, že: „Ustanovení § 67 až 69 stanoví základní náležitosti formy a obsahu rozhodnutí, které musí být správním orgánem dodrženy. Jejich neuvedení by mohlo způsobovat nepřezkoumatelnost, a tím i nezákonnost rozhodnutí. (...) Naproti tomu například chybějící datum, podpis oprávněné úřední osoby nebo otisk úředního razítka není podle judikatury zpravidla podstatnou vadou, nezpůsobuje-li pochybnosti o pravé podstatě a druhu písemnosti. Není proto důvodem pro zrušení takového rozhodnutí pro nezákonnost nebo deklarování jeho nicotnosti.“ [Luboš Jemelka – Klára Pondělíčková – David Bohadlo: Správní řád. Komentář. 3. vyd. Praha 2011, s. 286]. K chybějícímu datu vyhotovení rozhodnutí se poté Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 16. 6. 2011, č. j. 7 As 23/2011-82, vyjádřil tak, že: „Absence data vyhotovení rozhodnutí (§ 69 odst. 1 správního řádu z roku 2004) je nepochybně vadou písemného vyhotovení rozhodnutí, které by se měly správní orgány vyvarovat. Zpravidla však nepůjde o vadu způsobující nicotnost daného rozhodnutí a většinou ani o takovou nezákonnost, pro kterou by bylo nezbytné je zrušit.“

Krajský soud si je vědom skutečnosti, že se v nyní posuzované věci nejednalo o absenci data vyhotovení prvostupňového rozhodnutí, nýbrž o existenci dvou obsahově zcela totožných stejnopisů rozhodnutí, jež se vzájemně liší pouze datem jejich vyhotovení. Nicméně zdejší soud má za to, že závěry judikatury vztahující se k neuvedení žádného data vyhotovení na správních rozhodnutích lze obecně aplikovat rovněž na nyní řešenou věc. Správní řád přitom stanoví, a to zejména v ustanovení § 69 odst. 1 správního řádu, aby písemné vyhotovení správního rozhodnutí obsahovalo kombinaci určitých náležitostí, které zajišťují potřebnou míru důvěry adresátů rozhodnutí i případně dalších osob v tom, že se jedná o formalizovaný akt orgánu veřejné moci disponujícího patřičnou pravomocí v oboru jeho působnosti, jenž byl vydán v určitém čase v rámci zákonem stanoveného postupu. Formální náležitosti rozhodnutí především osvědčují skutečnost, že rozhodnutí je aktem vrchnostenské aplikace práva orgánem veřejné moci. Datum vyhotovení je poté právě jednou z takových formálních náležitostí písemného vyhotovení rozhodnutí. Jeho smyslem a účelem je ukázat, ve kterém okamžiku se pro vnitřní účely správního orgánu fakticky završil rozhodovací proces správního orgánu, tj. kdy byly zformulovány názory na skutkové i právní otázky, jež jsou předmětem správního rozhodnutí do jeho textu. Význam data vyhotovení rozhodnutí je však výrazně menší než význam data jeho vydání. Tím je s ohledem na ustanovení § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu den předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení podle ustanovení § 19 správního řádu, popřípadě jiný úkon k jeho doručení, provádí-li je správní orgán sám, přičemž na písemnosti nebo poštovní zásilce se tato skutečnost vyznačí slovy „Vypraveno dne“. Teprve vydání rozhodnutí má totiž účinky vně správního orgánu v tom smyslu, že jím je správní orgán dále zásadně vázán. Absence data vyhotovení či jeho chybné a odlišné uvedení při opakovaném doručení stejnopisu rozhodnutí je tedy nepochybně vadou písemného vyhotovení rozhodnutí, které by se měly správní orgány vyvarovat. Zpravidla však nepůjde o vadu způsobující nicotnost a většinou ani takovou

nezákonnost daného rozhodnutí, pro kterou by bylo nezbytné je zrušit. Nicotnost by tato vada způsobila, pokud by dané rozhodnutí činila zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo pokud by u daného konkrétního rozhodnutí vzhledem k jeho specifické povaze či okolnostem vydání měla povahu jiné vady, pro niž by daný akt nebylo možno vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu (viz ustanovení § 77 odst. 2 správního řádu). Nicotnost z důvodu podle ustanovení § 77 odst. 1 správního řádu je u neuvedení data vyhotovení či chybného a odlišného uvedení při opakovaném doručení stejnopisu rozhodnutí již z povahy věci prakticky nemyslitelná (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2011, č. j. 7 As 23/2011-82).

Lze tedy souhlasit s tvrzením žalobce, že rozdílnost data vyhotovení rozhodnutí na stejnopisech rozesílaných prvostupňových rozhodnutí nepochybně je nezákonností. Soud v tomto směru odkazuje na závěry Nejvyššího správního soudu v rozhodnutí ze dne 4. 6. 2009, č. j. 9 As 72/2008-69, kdy tento uvedl: *„Na druhou stranu však nelze konstatovat, že každé procesní pochybení správního orgánu, resp. podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, má bez dalšího za následek závěr o nezákonnosti rozhodnutí ve věci samé a tedy i o důvodnosti podané žaloby. Vždy je třeba zkoumat, zda to které porušení vede rovněž ke zkrácení subjektivních veřejných práv žalobce, k němuž může dojít nejenom porušením procesních práv účastníka řízení, ale též nesprávnou aplikací hmotněprávních předpisů.“* Ne každá nezákonnost tedy nutně musí vést ke zrušení rozhodnutí. Důvodem pro nezrušení rozhodnutí může být u rozdílnosti data vyhotovení na různých stejnopisech rozhodnutí zejména okolnost, že v kontextu dalšího obsahu rozhodnutí půjde o vadu, která žádným podstatným způsobem nesnižuje důvěru v obsahovou jednoznačnost rozhodnutí a jeho soulad se zákonem.

Uvedení rozdílného data vyhotovení na jednotlivých zasílaných stejnopisech rozhodnutí pak bude, právě s ohledem na konkrétní povahu rozhodnutí a jeho další náležitosti, pouze zřejmou nesprávností v písemném vyhotovení rozhodnutí, kterou lze napravit postupem podle ustanovení § 70 správního řádu. Podle ustanovení § 70 správního řádu opravu zřejmých nesprávností v písemném vyhotovení rozhodnutí na požádání účastníka nebo z moci úřední usnesením provede správní orgán, který rozhodnutí vydal. K rozsahu použitelnosti opravy zřejmých nesprávností se Nejvyšší správní soud vyslovil v rozsudku ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009-54, tak, že: *„Institut opravy zřejmých nesprávností v písemném odůvodnění rozhodnutí podle § 70 správního řádu lze aplikovat pouze na zjevné omyly ohledně údajů, které jsou však dostatečně podloženy zjištěními prokazujícími jejich správné znění. S odkazem na toto ustanovení nelze naopak měnit vlastní skutková zjištění či jejich již provedené právní hodnocení, na jejichž základě bylo ve věci rozhodnuto. Není tedy možné, aby se s odkazem na uvedené ustanovení měnil obsah rozhodnutí. Takový postup by nasvědčoval libovůli rozhodování správního orgánu a byl by jednoznačně v rozporu s principem právní jistoty (obdobně viz např. nález Ústavního soudu ze dne 11. 3. 2003, sp. zn. II. ÚS 237/02, N 38/29 SbNU 327). Tento institut tak umožňuje jen odstraňování chyb, kterých se dopustil správní orgán ve vydaných rozhodnutích, tedy opravy různých méně významných překlepů a zkomolenin, opravy dat a rodných čísel, ale také opravy početních chyb. Opravným rozhodnutím (usnesením) však nemůže dojít ke změně vlastních, opravovaných rozhodnutím stanovených, práv a povinností.“* Z uvedeného plyne, že změna data vyhotovení do stejnopisu rozhodnutí správního orgánu jako náležitosti, již nemůže dojít

ke změně vlastních práv a povinností, je uskutečnitelná právě cestou opravného usnesení podle ustanovení § 70 věty první správního řádu.

Krajský soud přitom nevylučuje, že v konkrétních, spíše však výjimečných, případech bude dané pochybení takovou vadou, která svojí povahou a intenzitou překročí rámec zřejmé nesprávnosti, takže bude nezbytné rozhodnutí pro tuto vadu zrušit. Může tomu tak být například tehdy, bude-li napadené rozhodnutí vykazovat kumulaci více formálních vad, která sice nebudou mít za následek nicotnost, ale budou mít v důsledku této kumulace vliv na jeho zákonnost. Pokud však bude neuvedení data vyhotovení jedinou formální vadou rozhodnutí, nebude zpravidla na místě je jen pro ni rušit.

Zdejší soud podotýká, že jelikož účelem soudního přezkumu není lpění na formální dokonalosti správních rozhodnutí, ale účinná ochrana veřejných subjektivních práv adresátů veřejné správy, nepovažuje soud žalobní bod, z něhož nelze dovodit, že by vytýkaná vada mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, a v němž není tvrzeno, že zde přímo nebo nepřímo došlo ke zkrácení žalobce na jeho právech (dle ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s.), za důvodný. Je totiž potřeba podotknout, že se v nyní řešeném případě jedná pouze o zcela zjevnou nesprávnost prvostupňového rozhodnutí, resp. písařskou chybu, která však je zcela bez vlivu na veřejná subjektivní práva žalobce. Ze stejnopisů prvostupňového rozhodnutí (tj. rozhodnutí datové 29. 1. 2016 a 16. 2. 2016) je totiž zřejmé, že tato jsou bez výjimky co do svého obsahu totožná (včetně totožných čísel jednacích a spisové značky), tudíž ze strany správního orgánu nedošlo k žádné věcné změně prvostupňového rozhodnutí, nýbrž k pouhému formálnímu pochybení při uvedení data vyhotovení rozhodnutí. Nadto je třeba s ohledem na výše uvedené akcentovat, že datum vyhotovení rozhodnutí není takovou náležitostí rozhodnutí, od níž by se dále odvíjela zákonnost tohoto rozhodnutí, když tímto nezbytným údajem je spíše datum vydání rozhodnutí a konkretizace rozhodnutí uvedením čísla jednacího a spisové značky rozhodnutí. K vydání prvostupňového rozhodnutí přitom došlo ke dni 17. 2. 2016 (jak je blíže specifikováno níže v textu tohoto rozhodnutí), když byl uvedený stejnopis s datací 16. 2. 2016 zaslán do datové schránky žalobce. Žalobci tak nebylo postupem správního orgánu I. stupně upíráno žádné z jeho práv, což vyplývá rovněž ze skutečnosti, že žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí podal včasné odvolání. Krajský soud tedy uzavírá, že v nyní řešené věci existují navzdory přesvědčení žalobce nikoliv dvě různá prvostupňová rozhodnutí, nýbrž pouze jedno prvostupňové rozhodnutí (zřetelně specifikované svým jedinečným číslem jednacím a spisovou značkou, jež jej odlišují od jiných rozhodnutí), u něhož bylo pouze v důsledku písařské chyby v jeho stejnopise zasílaném žalobci dne 17. 2. 2016 chybně uvedeno datum vyhotovení dne 16. 2. 2016. Jak poté vyplývá z vyjádření žalovaného, tento rovněž v souladu s takto nastíněnými závěry pracoval, když byl do karty řidiče (žalobce) zanesen pouze jeden záznam, který byl zřetelně konkretizován právě prostřednictvím spisové značky a čísla jednacího správního rozhodnutí, což zabraňuje duplikovanému zanesení jiného záznamu téhož přestupku do karty řidiče.

Tato výše nastíněná zřejmá nesprávnost je tedy ze strany správních orgánů snadno odstranitelná prostřednictvím opravy zjevných nesprávností ve smyslu ustanovení § 70 správního řádu, již dojde k odstranění tohoto čistě formálně odlišného stavu jednotlivých stejnopisů.

Jelikož zdejší soud sice shledal v namítaném stavu formální pochybení správního orgánu I. stupně (jakož i žalovaného), které však z materiálního hlediska nikterak nezasáhlo do veřejných subjektivních práv žalobce, vyhodnotil krajský soud tuto námitku žalobce jako nedůvodnou, neboť uvedené formální pochybení nemělo vliv na zákonnost prvostupňového (resp. napadeného) rozhodnutí jako celku. Krajský soud přitom nepovažoval za nutné a účelné provádění jím navrhovaných důkazů (výpis z bankovního účtu, výpis z evidence řidiče), neboť tyto by nemohly na posouzení předmětné námitky žalobce ničeho změnit.

Pokud žalobce v podané replice dále k prvostupňovému rozhodnutí namítal, že ani jeden z totožných stejnopisů prvostupňového rozhodnutí rozdílných pouze v jejich dataci nejsou opatřeny doložkou, kdy byly vypraveny, uvádí k tomu zdejší soud následující.

Dle ustanovení § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu se vydáním rozhodnutí *rozumí předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení podle § 19, popřípadě jiný úkon k jeho doručení, provádí-li je správní orgán sám; na písemnosti nebo poštovní zásilce se tato skutečnost vyznačí slovy: "Vypraveno dne:"*.

Z citovaného ustanovení je patrné, že k tomu, aby bylo rozhodnutí vydáno, je zapotřebí, aby správní orgán stejnopis písemného vyhotovení rozhodnutí předal k doručení (tj. například předání k doručení prostřednictvím veřejné datové sítě či předání provozovateli poštovních služeb). Rozhodným datem pro vydání rozhodnutí je tak den uvedený na doložce o vypravení písemnosti, nikoliv datum vyhotovení rozhodnutí uvedené na písemnosti samé.

Je obecně pravdou, že by se doložka vypravení měla dle znění správního řádu na rozhodnutích vyznačovat konkrétní slovy „Vypraveno dne“ následovanými přesným uvedením data vypravení v dané věci. Uvedené ustanovení § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu však dle názoru zdejšího soudu nelze vykládat natolik formalistickým způsobem, jakým to učinil žalobce. Je třeba si uvědomit, že přesné datum vypravení rozhodnutí lze prokazatelně zjistit nejenom prostřednictvím ustálené formulace na titulní straně rozhodnutí „Vypraveno dne“, nýbrž rovněž např. z razítka na poštovní obálce (pokud je rozhodnutí zasíláno prostřednictvím provozovatele poštovních služeb) či z časového údaje na obálce datové zprávy (pokud je rozhodnutí zasíláno prostřednictvím datové zprávy), když tyto musí být pevně připojeny ke stejnopisu či originálu rozhodnutí, aby bylo zřejmé, k jaké písemnosti se tyto doklady vztahují. Úmyslem zákonodárce byla tedy dle názoru zdejšího soudu především skutečnost, aby z obsahu správního spisu a tedy i jednotlivých doručovaných rozhodnutí bylo zřejmé, k jakému konkrétnímu datu se váže vydání rozhodnutí, tedy kdy byly skutečně vypraveny k doručení.

Z obsahu správního spisu krajský soud ověřil, že k prvostupňovému rozhodnutí (označenému datem 29. 1. 2016) byla pevně připojena doručenka datové zprávy, ze které lze velmi srozumitelně zjistit, že rozhodnutí (datová zpráva) bylo doručováno do datové schránky Mgr. Mimochodka (do vlastních rukou) s tím, že datová zpráva byla podána dne 29. 1. 2016 ve 14:15:26 hod, dodána do datové schránky příjemce byla téhož dne v 14:15:26 hod a k doručení datové zprávy přihlášením oprávněné osoby došlo taktéž téhož dne v 14:20:15 hod. Rozhodnutí, ke kterému se tato datová zpráva váže, bylo nadto konkrétně specifikováno v předmětné doručence taktéž prostřednictvím uvedením čísla jednacího a spisové značky. K následně odesílanému stejnopisu prvostupňového rozhodnutí (označenému datem

16. 2. 2016) byla rovněž pevně připojena doručenka datové zprávy, ze které je zřejmé, že rozhodnutí (datová zpráva) bylo doručováno do datové schránky žalobce (do vlastních rukou) s tím, že datová zpráva byla podána dne 17. 2. 2016 v 08:12:17 hod, dodána do datové schránky žalobce byla téhož dne v 08:12:17 hod a k doručení datové zprávy došlo fikcí dne 27. 2. 2016 v 08:12:17 hod. Stejnopis rozhodnutí, ke kterému se datová zpráva váže, byl i v tomto případě konkrétně specifikován na předmětné doručence prostřednictvím uvedeného čísla jednacího a spisové značky.

Krajský soud má s ohledem na výše uvedené za to, že postup zvolený správním orgánem I. stupně, tedy přiložení doručenky datové zprávy k vypraveným písemnostem, poskytuje konkrétní, jasnou a srozumitelnou informaci o tom, kdy bylo rozhodnutí vypraveno. Zdejšímu soudu je navíc z jeho úřední činnosti známo, že shodný postup aplikuje při své správní činnosti velké množství správních orgánů, přičemž soud v tomto počínání neshledává jakékoliv závažné pochybení. Je sice pravdou, že se správní orgány doslovně neřídí zněním zákona, avšak zcela jistě naplňují smysl a účel ustanovení § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu, jak byl vyložen výše v textu tohoto rozhodnutí. I za situace, kdy by soud shledal, že se jednalo o pochybení správního orgánu, který se striktně nedržel uvedení formulace požadované zákonem, musel by soud takové pochybení označit za čistě formální, které nemělo žádný vliv na zákonnost rozhodnutí a nemohlo být tedy důvodem pro zrušení rozhodnutí soudem. Zdejší soud proto námitku žalobce vyhodnotil jako nedůvodnou.

Žalobce rovněž v podané žalobě zpochybňoval své zastoupení ve správním řízení Mgr. V., z čehož vyvozoval skutečnost, že doručením napadeného rozhodnutí pouze Mgr. V.ovi nemohlo napadené rozhodnutí nabýt právní moci.

Dle ustanovení § 33 odst. 1 správního řádu si účastník může zvolit zmocněnce. Zmocnění k zastoupení se prokazuje písemnou plnou mocí. Plnou moc lze udělit i ústně do protokolu. V téže věci může mít účastník současně pouze jednoho zmocněnce.

Dle ustanovení § 34 odst. 1 správního řádu zástupce podle § 32 a 33 v řízení vystupuje jménem zastoupeného. Z úkonů zástupce vznikají práva a povinnosti přímo zastoupenému.

Dle ustanovení § 34 odst. 2 správního řádu s výjimkou případů, kdy má zastoupený něco v řízení osobně vykonat, doručují se písemnosti pouze zástupci. Doručení zastoupenému nemá účinky pro běh lhůt, nestanoví-li zákon jinak.

Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že žalovanému byl dne 11. 4. 2016 poštovní zásilkou doručen mj. originál žalobcem vlastnoručně podepsané plné moci ze dne 8. 4. 2016, dle které žalobce podle čl. 6 odst. 3 písm. c) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod za subsidiárního využití ustanovení § 33 a § 34 správního řádu udělil zmocněnci, Mgr. Petru V., plnou moc pro zastupování žalobce ve věci vedené u správního orgánu I. stupně, sp. zn. D-328/16190/15-OPS/KK, a to v plném rozsahu, ve všech stupních řízení, včetně řízení před správním soudem a doručování písemností. Plná moc byla žalovanému doručena prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb v obálce, na níž byla jako odesílatel uvedena osoba zmocněnce, Mgr. V. a, a to současně s doplněním odvolání, které bylo podepsáno žalobcem s uvedením „J. B., v plné moci P. V.“.

Otázkou náležitostí plné moci udělené třetí osobě k zastupování účastníka správního řízení se Nejvyšší správní soud zabýval již v rozsudku ze dne 17. 10. 2014, č. j. 4 As 171/2014-33, v němž vyslovil, že „(...) *správní řád ve svém § 33 odst. 1 umožňuje zastoupení účastníka správního řízení zvoleným zmocněncem na základě plné moci, kterou lze učinit buď ve formě písemné, nebo může být udělena ústně do protokolu. (...) Plná moc (nebo také průkaz plné moci) je jednostranným prohlášením zmocnitele (účastníka správního řízení) především o rozsahu zmocnění a osobě, která byla zmocněna a dokládá, že se účastník správního řízení dohodl na svém zastoupení s jinou osobou (zmocněncem) a že mezi zmocněncem a zmocnitelem byla o tomto zastoupení uzavřena smlouva (ať již ústní či písemná). Ta má soukromoprávní povahu, typicky se jedná o smlouvu příkazní. Obsahem průkazu plné moci musí být konkrétní rozsah zmocnění (srovnej § 33 odst. 2 správního řádu), uvedení osoby, která je k zastupování účastníka zmocněna, podpis zmocnitele a je také třeba, aby plná moc obsahovala datum, není-li její časové omezení vyjádřeno ve vlastním textu, aby bylo zřejmé, od kterého konkrétního okamžiku je zmocněnec oprávněn úkony za zastoupeného činit.*“

Na základě výše uvedeného lze tedy shrnout, že plná moc je v užším smyslu jednostranným právním úkonem zmocnitele, který není adresován zmocněnci ale třetím osobám, tj. v projednávané věci správním orgánům, přičemž se těmito třetím osobám osvědčuje (potvrzuje), že k dohodě o zastoupení mezi zmocněncem a zmocnitelem, tedy Mgr. V. a žalobcem došlo. Písemná plná moc je tedy pouze listinou osvědčující uzavření dohody o plné moci. Tuto plnou moc jako průkaz osvědčující existenci zastoupení vůči třetím osobám je nutné rozlišovat od dohody o zastoupení (dohody o plné moci), která vyžaduje souhlas smluvních stran s jejím zněním. Aby byla plná moc plná a účinná ve vztahu k třetím osobám, tak plně postačuje, aby třetím osobám byl předložen tento průkaz o existenci zastoupení, tj. plná moc, nikoliv dohoda o tomto zastoupení, ta má většinou soukromoprávní povahu, typicky se jedná o smlouvu příkazní. Obsahem průkazu plné moci musí být konkrétní rozsah zmocnění, uvedení osoby, která je k zastupování účastníka zmocněna, podpis zmocnitele a plná moc musí obsahovat datum, není-li její časové omezení vyjádřeno ve vlastním textu.

Veškeré uvedené náležitosti žalobcem předložený originál plné moci udělené dne 8. 4. 2016 žalobcem jeho zmocněnci splňuje a je zcela nepochybné, že byla udělena pro předmětné správní řízení, neboť žalobce v plné moci uvedl spisovou značku tohoto řízení. Jedná se tedy o řádnou plnou moc, s jejímž předložením správní řád spojuje příslušné účinky (srovnej zejména ustanovení § 34 správního řádu). Dále je třeba uvést, že plná moc byla správnímu orgánu doručena v originální listinné podobě poštovní zásilkou, tj. řádným podáním, se kterým jsou spojeny právní účinky (viz ustanovení § 37 odst. 4 správního řádu).

Žalovaný proto nepochybil, pokud z předmětné plné moci vycházel a v souladu s ustanovením § 34 odst. 2 správního řádu doručoval písemnosti zmocněnci žalobce.

Žalobce přitom argumentoval mj. tím, že jím doložená plná moc nemohla vyvolávat zamýšlené právní účinky, neboť nebyla ze strany zmocněnce nikterak signována. Z toho žalobce dovozoval, že tomuto zmocněnci nemohlo být účinně doručováno, neboť tento neprojevil žádnou vůli plnou moc akceptovat. Krajský soud k tomuto podotýká, že k obdobné argumentaci se vyjádřil již Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 30. 1. 2003, sp. zn. I. ÚS

433/01, kdy uvedl: „Právní vztah u dobrovolného zastoupení vzniká mezi zastoupeným a zástupcem na základě smlouvy (často nepřesně označované jako dohoda o plné moci), a k jeho obsahu patří právo zástupce zastupovat zastoupeného v dohodnutém rozsahu. Plná moc je jednostranný právní úkon zastoupeného, jenž je adresován třetím osobám, kterým se dává na vědomí, že zástupce je oprávněn zastoupeného zastupovat a v jakém rozsahu (plná moc je pouhým osvědčením existence práva určité osoby zastupovat jinou osobu). Právní teorie i praxe rozlišují různé druhy plné moci, resp. obsahu a rozsahu zástupcovy oprávnění podle různých kritérií. Jde např. o všeobecnou (generální) plnou moc, která opravňuje zmocněnce ke všem právním úkonům, nebo zvláštní (speciální) plnou moc omezující se pouze na některé právní úkony, popř. některý druh právních úkonů či pouze jediný právní úkon.“ (dále srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2004, č. j. 5 Afs 16/2004-60, č. 437/2005 Sb. NSS, rozsudek ze dne 31.01.2007, č. j. 7 As 44/2006-61, či rozsudek ze dne 19. 8. 2011, č. j. 5 Afs 63/2010-64).

Na základě výše uvedeného je tedy nepochybné, že plná moc jednostranný právní úkon zmocnitele, jenž je adresován třetím osobám, kterým se dává na vědomí, že zmocněnec je oprávněn zmocnitele zastupovat. Plná moc tedy osvědčuje existenci práva zmocněnce zastupovat zmocnitele. Nelze tedy dovodit, že by plná moc mohla vyvolávat právní účinky pouze tehdy, byla-li by zmocněncem akceptována (např. pouze konkludentně). Plná moc, která má všechny požadované náležitosti totiž vůči třetím osobám dokládá existenci oprávnění zástupce zastupovat zmocněnce v rozsahu uvedeném v plném moci na základě předchozí dohody o smluvním zastoupení uzavřené mezi zmocněncem a zmocnitelem. Plná moc tedy dokládá nejen to, že zmocnitel zplnomocnil zmocněnce k svému zastupování, ale implicitně (pokud to v ní není výslovně uvedeno) i to, že zmocněnec toto zmocnění při uzavření dohody o smluvním zastoupení akceptoval, což zpravidla vyplyne také z další činnosti zmocněnce v předmětném řízení. Pokud by zmocnitel udělil plnou moc osobě, se kterou není na svém zastupování domluven, která není se zastupováním zmocnitele srozuměna a o tomto úkonu zmocnitele tak např. ani neví a která by tak zmocnitele posléze nezastupovala, a tuto plnou moc by zmocnitel předložil správnímu orgánu, pak by negativní následky takového postupu nesl sám zmocnitel (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2016, č. j. 4 As 111/2016-35).

Jak ostatně uvedl již Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 17. 7. 2014, č. j. 4 As 85/2014-40, který dovodil, že „(...) účastník správního řízení, který je svéprávný, má jistou odpovědnost za volbu svého zmocněnce. Pokud si pro zastupování vybere osobu, která k tomu není zcela vhodná a nečiní ve prospěch účastníka všechny potřebné úkony, jde to k tíži takto zastoupeného účastníka. V dané věci zřejmě stěžovatel zmocnil k zastupování v řízení o námitkách takovou nepřiliš vhodnou osobu, která již svou fyzickou vzdáleností, případně i možnou nedostatečnou znalostí českého jazyka jako jednacího jazyka správních úřadů (§ 16 správního řádu), respektive i českého právního řádu nebyla dostatečně způsobilá k účinnému uplatňování práv stěžovatele ve správním řízení. Z okolností případu je rovněž patrné, že překážkou účinného uplatňování práv stěžovatele byla zřejmě i nedostatečná komunikace mezi stěžovatelem a jeho zmocněncem. V důsledku těchto okolností stěžovatel nepodal odvolání proti rozhodnutí o námitkách, toto rozhodnutí nabylo právní moci a stěžovatel v důsledku toho pozbyl řídičského oprávnění. Jak ovšem bylo předesláno, tyto negativní následky volby příslušného zmocněnce musí nést stěžovatel.“ Jestliže tedy žalobce argumentoval tím, že na plné moci uvedený zmocněnec přípisem ze dne 3. 8. 2016

žalovanému oznámil, že nikdy nepřijal zmocnění jednat v daném řízení za osobu žalobce, nejedná se o úkon, jenž by cokoliv změnil na správnosti postupu žalovaného při doručování napadeného rozhodnutí, neboť tento zvolil postup zcela v zákonných intencích. Jak bylo již výše dovozeno, skutečnost, že žalobce předloží řádnou plnou moc udělenou osobě, která však o svém zmocnění ničeho neví, není otázkou, která by byla pro správní orgány relevantní. Negativní důsledky takového počínání zmocnitele (tedy žalobce) jdou čistě k tíži zmocnitele, jenž tento procesní postup zvolil, přičemž tyto nelze bez dalšího přenášet na správní orgány.

Zmocnitel uděluje plnou moc zpravidla právě proto, aby za něj zmocněnec v určité věci jednal, bránil jeho práva a prosazoval jeho zájmy a postoje. Třetí osoby jsou tak povinny z obsahu plné moci vycházet a jednat se zmocněncem v rozsahu uvedeném v plné moci a není již nutné, aby tyto osoby ověřovaly, zda předložená plná moc byla akceptována zmocněncem, jak to tvrdí žalobce v podané žalobě. Krajský soud má tedy s ohledem na výše citovanou judikaturu za to, že správní řád nespojuje žádný právní následek s předložením plné moci, která neobsahuje podpis zmocněnce, svědčící o akceptaci plné moci. Správní orgán tak není povinen pátrat potom, zda toto zmocnění bylo zmocněncem akceptováno a v jaké formě (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2016, č. j. 4 As 111/2016-35).

Je přitom na zmocniteli a zmocněnci aby se při uzavření dohody o smluvním zastoupení či kdykoli v průběhu zastoupení domluvili, jakým způsobem a v jakém rozsahu bude zmocněnec zmocnitele zastupovat. Námitka žalobce, že nemohlo být po právu doručováno jeho zmocnění, který nevyjádřil souhlas (neprojevil vůli) zmocnění akceptovat, proto není důvodná. S přihlédnutím k výše uvedenému nelze přisvědčit ani námitce žalobce, že správní orgán je povinen zjistit, zda předložená plná moc byla akceptována, a to např. prostřednictvím výzvy k odstranění pochybností. Platnost a právní účinky zmíněné plné moci nebyly podmíněny zjištěním, zda Mgr. V. přijal plnou moc, a to v jakékoliv formě. Navíc z předložené plné moci vyplývá, že žalobce udělil Mgr. V. plnou moc pro celé správní řízení vedené pod spisovou značkou, pod kterou bylo řízení ve věci předmětného přestupku vedeno a kterou dokonce v plné moci označil. Jestliže žalobce namítal, že doplnění odvolání (které bylo rovněž obsahem poštovní obálky s plnou mocí) vlastnoručně podepsal on sám a taktéž jej zaslal skrze Českou poštu, s.p., nemůže ani toto tvrzení jakkoliv zvrátit výše nastíněné závěry. Je sice pravdou, že doplnění odvolání bylo skutečně podepsáno žalobcem samým, nicméně v podpisové části bylo uvedeno, že podání bylo činěno v plné moci zmocněncem, tj. Mgr. V., přičemž rovněž na obálce, ve které byly žalovanému písemnosti doručeny, byl jako odesílatel opětovně označen Mgr. V. Jestliže tedy byla žalovanému doručena řádná plná moc obsahující všechny nezbytné náležitosti, nemohla skutečnost, že žalobce vlastnoručně signoval úkon, který byl s plnou mocí spojen, jakkoliv zneplatnit účinky předložené plné moci, neboť z této bylo bez dalšího zřejmé, že pro další úkony ve specifikovaném správním řízení zplnomocnil žalobce právě jím uvedeného zmocněnce. Na základě těchto skutečností proto soud nepovažoval za účelné provádět důkaz podacím lístkem, jež navrhoval žalobce, neboť prokázání dané skutečnosti by nemělo žádný vliv na posouzení věci krajským soudem.

Z výše popsaného způsobu jednání však vyplývá naopak dle názoru krajského soudu indicie o tom, že tento žalobcem zvolený zmocněnec sloužil pouze obstrukčním záměrům, nikoliv oprávněným zájmům žalobce na poskytnutí skutečné (nikoliv obstrukční a účelové) právní ochrany žalobce, přičemž žaloba je jen nedokonalým pokusem o legalizaci takového postupu. Žalobce nikterak neosvětlil důvod, na základě kterého tedy doložil žalovanému

předmětnou plnou moc, napsal na obálku jako odesílatele jméno Mgr. V. a, a toto jméno rovněž použil v podpisové části doplnění odvolání, když v podané žalobě tuto předloženou plnou moc zcela dementoval a měl za to, že by se z jejího předložení neměly vyvozovat žádné právní účinky. Účel a smysl tohoto svého jednání, který zcela odporuje tvrzením v podané žalobě, tak nebyl ze strany žalobce smysluplně a logicky zdůvodněn. Takovéto jednání na krajský soud působí účelově, neboť toto nemá jiné objektivní vysvětlení, než obstrukci a nevhodné procesní taktizování, které však nepoživá soudní ochrany.

Správní řád nespojuje účinky jednání k zastoupení a nespojuje žádný právní následek s předložením plné moci, která neobsahuje podpis zmocněnce, svědčící o akceptaci plné moci. Akceptace plné moci může být samozřejmě učiněna i v ústní formě, avšak správní orgán, jako třetí osoba, není povinen pátrat potom, zda toto zmocnění bylo zmocněncem akceptováno, v jaké formě, zda např. i v konkludentní formě. V daném případě byla předložena správnímu orgánu plná moc se všemi zákonnými náležitostmi a správní orgán byl tak oprávněn a i povinen doručovat rozhodnutí o odvolání zmocněnci, Mgr. V., což se v daném případě i stalo. Nezbyvá tak než znovu konstatovat, že žalovaný nepochybil, když vycházel z předložené plné moci, a doručoval napadené rozhodnutí zmocněnci v předmětné plné moci uvedenému.

Žalobce dále namítal, že napadené rozhodnutí mělo být žalobci doručeno do vlastních rukou podle ustanovení § 72 odst. 1 správního řádu, neboť zákon k řádnému oznámení rozhodnutí prostřednictvím zástupce vyžaduje splnění podmínky doložení řádné plné moci.

Dle ustanovení § 19 odst. 4 správního řádu se do vlastních rukou adresáta *doručují písemnosti podle § 59, § 72 odst. 1, písemnosti, o nichž tak stanoví zvláštní zákon, a jiné písemnosti, nařídí-li to oprávněná úřední osoba.*

Dle ustanovení § 19 odst. 5 správního řádu se do vlastních rukou *doručuje i písemnost, u níž hrozí, že by mohla být vydána jinému účastníkovi řízení, který má na věci protichůdný zájem. Jestliže je písemnost doručena jinému účastníkovi řízení, který má na věci protichůdný zájem, písemnost se považuje za doručenu jen v případě, že adresát písemnosti její převzetí od příjemce uzná nebo že je z jeho postupu v řízení zjevné, že mu bylo doručeno.*

Dle ustanovení § 19 odst. 6 správního řádu *je-li pro řízení třeba, aby bylo doručení doloženo, musí být zajištěn písemný doklad stvrzující, že písemnost byla doručena nebo že poštovní zásilka obsahující písemnost byla dodána, včetně dne, kdy se tak stalo. Nelze-li doručení prokázat, je nutno doručit opakovaně. Písemného dokladu o doručení nebo dodání však není zapotřebí, je-li z postupu účastníka řízení v řízení zjevné, že mu bylo doručeno.*

Dle ustanovení § 72 odst. 1 správního řádu se rozhodnutí *účastníkům oznamuje doručením stejnopisu písemného vyhotovení do vlastních rukou nebo ústním vyhlášením. Nestanoví-li zákon jinak, má ústní vyhlášení účinky oznámení pouze v případě, že se účastník současně vzdá nároku na doručení písemného vyhotovení rozhodnutí. Tato skutečnost se poznamená do spisu.*

Dle ustanovení § 20 odst. 2 správního řádu *písemnost, která se doručuje do vlastních rukou, lze doručit adresátovi, nebo též tomu, koho adresát k přijetí písemnosti zmocnil*

písemnou plnou mocí s úředně ověřeným podpisem; úřední ověření není třeba, pokud byla plná moc udělena před doručujícím orgánem.

Jak již soud uvedl výše, žalobcem byla v odvolacím řízení (konkrétně přílohou doplnění odvolání) předložena řádná plná moc, v níž byl jako zmocněnec označen Mgr. V. Prostřednictvím předložené plné moci byl poté Mgr. V. zplnomocněn mj. k doručování písemností žalobce. Jestliže tedy žalovaný na základě této řádné plné moci zaslal prostřednictvím uvedeného zmocněnce žalobci napadené rozhodnutí, nelze takovému postupu ničeho vytknout.

V otázce doručování napadeného rozhodnutí zbývá tedy pouze zjistit, zda byla zmocněnci žalobce písemnost ve smyslu ustanovení § 72 odst. 1 správního řádu zaslána do vlastních rukou. Jak soud ověřil ze správního spisu, bylo napadené rozhodnutí Mgr. V. zasíláno na adresu Písecká 486/14, 130 00 Praha 3, prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb, konkrétně České pošty, s.p. Z doručeníky předmětné zásilky je zřejmé, že písemnost byla zmocněnci žalobce zaslána doporučeně prostřednictvím tzv. „obálky s modrým pruhem“. Ze Závěru č. 24 Poradního sboru Ministerstva vnitra ke správnímu řádu, nazvaného jako „Doručování správních písemností prostřednictvím poštovních obálek“ (dostupné z: <http://www.mvcr.cz/clanek/zavery-poradniho-sboru-ministra-vnitra-ke-spravnimu-radu-a-spravnimu-trestani.aspx>), vyplývá, že: „Správní orgány by měly při doručování písemností podle zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, prostřednictvím České pošty používat obálky s modrým pruhem, s výjimkou případů, kdy by ze zvláštního zákona bylo možno alespoň nepřímo dovodit, že jde o písemnost takové povahy, u níž nepřipadá v úvahu její předání osobě odlišné od adresáta; v tomto bude možno doručit písemnost obálkou s červeným pruhem. Doručovat písemnosti v obálce s červeným pruhem by měl správní orgán rovněž v případě, kdy by bylo zřejmé, že je vzhledem k okolnostem případu nezbytné, aby bylo doručeno přímo účastníkovi a zároveň nebylo správnímu orgánu známo, zda a komu udělil účastník řízení plnou moc pro přebírání písemností, popřípadě tehdy, když by správnímu orgánu bylo známo, že adresát písemnosti udělil plnou moc pro přebírání písemností určených do vlastních rukou osobě, která vystupuje v řízení s protichůdným zájmem. (...) Při doručování správních písemností, které se doručují do vlastních rukou, tedy podle ustanovení § 19 odst. 4, resp. § 20 odst. 2 a § 21 odst. 2 správního řádu, prostřednictvím poštovních zásilek, lze používat obálky s červeným pruhem pouze za předpokladu, že odesílatel požaduje, aby v případě doručování do vlastních rukou adresáta byla poštovní zásilka doručena výhradně jen adresátovi (viz čl. 18 Poštovních podmínek). Doručovat správní písemnosti určené do vlastních rukou prostřednictvím obálek s modrým pruhem je možné za předpokladu, že správní orgán výslovně nepožaduje, aby byla poštovní zásilka dodána výhradně jen adresátovi. Při doručování uvedených správních písemností by se tedy mělo používat obálek s modrým pruhem, neboť podle zmiňovaného ustanovení § 20 odst. 2 správního řádu lze písemnost, která se doručuje do vlastních rukou, doručit adresátovi, nebo též tomu, koho adresát k přijetí písemnosti zmocnil písemnou plnou mocí. (...) Doručení písemnosti v obálce s červeným pruhem by přicházelo v úvahu pouze v případě, že by ze zvláštního zákona bylo možno alespoň nepřímo dovodit, že jde o písemnost takové povahy, u níž nepřipadá v úvahu její předání osobě odlišné od adresáta. Doručovat písemnosti v obálce s červeným pruhem by měl správní orgán rovněž v případě, kdy by bylo zřejmé, že je vzhledem k okolnostem případu nezbytné, aby bylo doručeno přímo účastníkovi a zároveň nebylo správnímu orgánu známo, zda a komu udělil účastník řízení plnou moc pro přebírání

pisemností, popřípadě tehdy, když by správnímu orgánu bylo známo, že adresát písemnosti udělil plnou moc pro přebírání písemností určených do vlastních rukou osobě, která vystupuje v řízení s protichůdným zájmem.“

Z výše uvedeného tedy vyplývá, že pokud žalovaný použil pro zaslání napadeného rozhodnutí zmocněnci (dle plné moci) do vlastních rukou „obálku s modrým pruhem“, postupoval tak zcela podle metodiky Ministerstva vnitra pro doručování správních písemností. „Obálka s modrým pruhem“ totiž již automaticky obsahuje doplňkovou službu „Dodání do vlastních rukou adresáta“. V případě napadeného rozhodnutí nebylo nutné písemnost zasílat prostřednictvím „obálky s červeným pruhem“, protože správní orgán nebyl povinen výslovně požadovat, aby byla písemnost vydána výhradně jen Mgr. V., neboť tomuto neodpovídal charakter ani povaha napadeného rozhodnutí a nebylo rovněž nezbytné, aby byla písemnost doručena přímo Mgr. V. Z doručenky založené ve správním spise nadto vyplývá, že si Mgr. V. napadené rozhodnutí oproti podpisu osobně převzal dne 28. 7. 2016, tudíž nelze ani dovodit žádné pochybení poskytovatele poštovních služeb při doručování písemnosti do vlastních rukou. Krajský soud proto uzavírá, že žalovaný zcela v souladu s předloženou plnou mocí doručoval napadené rozhodnutí správně zmocněnci žalobce, Mgr. V., přičemž v tomto postupu nebylo shledáno žádné pochybení. Krajský soud proto shledal i tuto námitku žalobce za nedůvodnou.

VII. Závěr a náklady řízení

Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že postup žalovaného nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek, v odůvodnění rozhodnutí jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z uvedených důkazů. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Soud neshledal ve správním řízení žádná procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.

Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních

u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Brně dne 30. listopadu 2017

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. Z.